

V

ALEN T. PISEGIR

VEŠTAC

VEŠČEV PRIRUČNIK

PREMA DELIMA ANDŽEJA SAPKOVSKOG
ILUSTROVALA MATILD MARLO

Alen T. Pisegir rođen je 1991. u srcu doline Ševrez u Ivlinu. Još kao dečak otkriva Dž. R. R. Tolkina, Robin Hob i mnoge druge. Svoj univerzum stvara upravo zahvaljujući literaturi koju čita, ali i video-igrama koje njegovu svakodnevicu ispunjavaju magijom. Kao pisac, kreator igara i scenarista, saraduje sa značajnim licencama poput *World of Warcraft*, *Assassin's Creed*, *Rick & Morty* ili *Vešca*, ali ostaje posvećen i svom univerzumu.

Matild Marlo rođena je u Normandiji. Njen sanjalački temperament vuče je ka svetu mašte. Nakon rada na unikatnim kolekcionarskim figurama i ilustrovanju knjiga, okreće se sektoru igara. Ilustratorka je u reviji *Casus Belli*, saraduje sa kućama *Black Book Éditions*, *XII singes*, *Lapin Marteau Éditions*, *Chaosium Inc.* ili *John Doe Éditions*. Služi se tradicionalnom tehnikom i u stripu i u ilustracijama, a inspiraciju crpi iz horora i groteske, faune i flore, te stvara univerzum koji voli da zove „Monstres & Merveilles”, u prevodu „Čudovišta i čudesa”.

Rukopis na osnovu kog je nastalo ovo delo Akademiji je poverila jedna sveštenica Melitelinog hrama. Priča o vešcima i organizaciji njihovog života i rada nije pretrpela nikakve izmene. Samo je priprema za štampu doterana tako da tekst bude što čitljiviji. Sačuvane su sve skice, studije i reprodukcije koje je izradio Ekaic.

Akademija u Oksenfurtu

PREDGOVOR

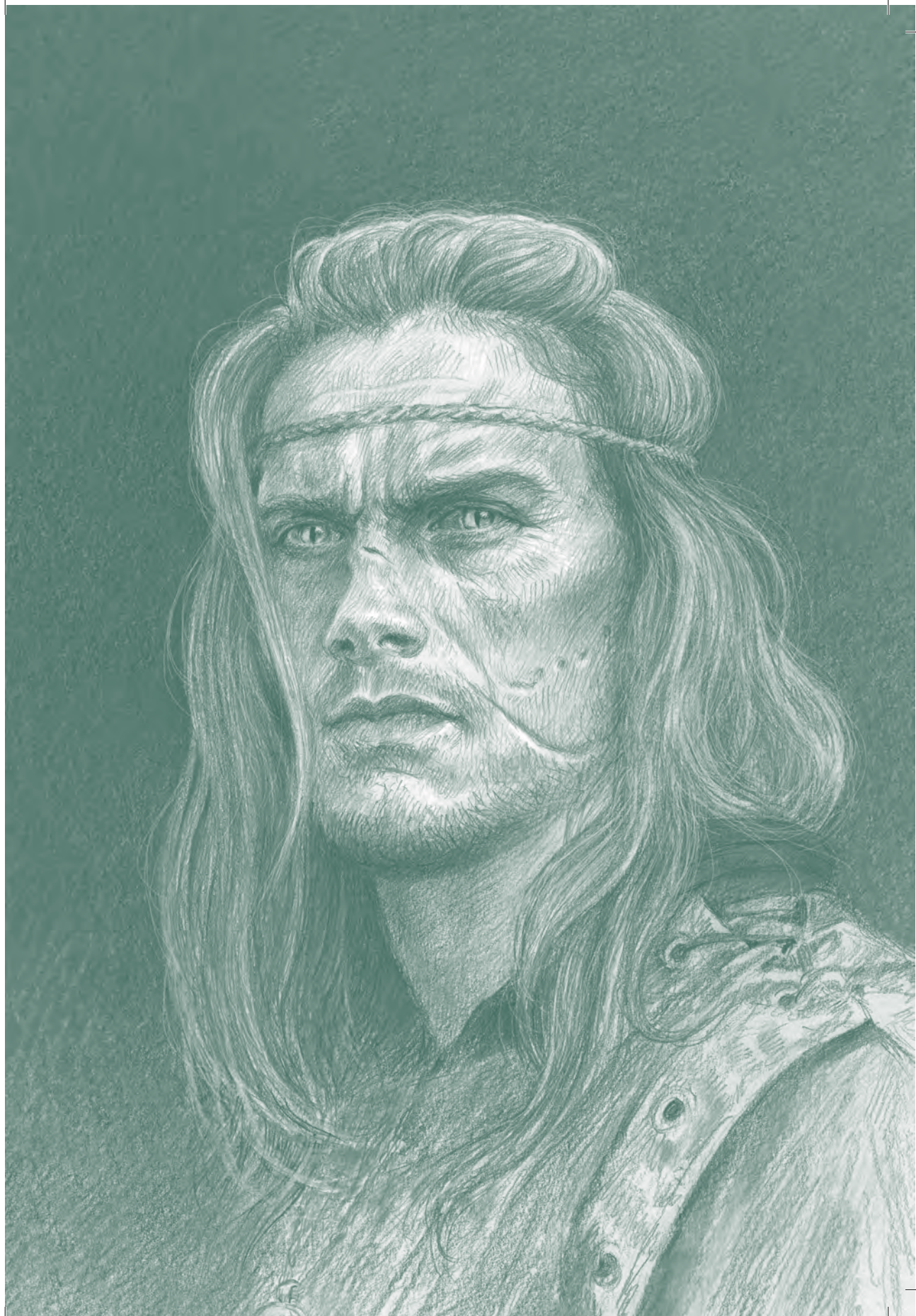

„Jer doći će vreme kad će narečeni vešci platiti za svoje đavolje rabote. Časni ljudi iskrenog srca neće više dopuštati da im tlo kaljaju podla bića čiji jedan pogled može da urekne. Kuka i motika jedini su odgovor na pretnju od rabota koje obeščašćuju ljudsku vrstu. U njihovoj jazbini Kaer Morhen...”

Ruka mi opet maši mastionicu. Pero je kliznulo sa staklene bočice. Jednim gutljajem popijem ostatak čaja u nadi da će njegovo umirujuće dejstvo da ublaži moje drhtanje. Ovaj sastojak dobijen od patke krčljure, pre petnaestak godina, i dalje čini čuda. Danas, on se muči da uguši otpor u mojoj poslednjoj bici. Retko je neki bazilisk uspevao da me takne. Dosad sam se uvek izvlačio s nekim bezopasnim ogrebotinama. Ovog puta nisam imao toliko sreće. Nikad dosad nisam video primerak koji je pretrpeo takve mutacije. Čim me je ruka izdala, ugledao sam njegovu njušku na nekoliko centimetara od mog lica. Njegov smrdljivi dah prodro mi je u nozdrve. Dao sam mu šta zaslužuje, uprkos rani, zaradio sam nagradu koju je obećao starosta. A onda sam se srušio.

Prema rečima jedne sveštenice iz hrama u koji su me odneli, u Elanderu u Temeriji, moj oporavak biće dug. Moje telo oporavlja se brže nego što je normalno, taj reptilski gad nije uspeo da mi dotakne kožu. Njegove kandže zaparale su mi mišić desnog ramena, bodlje njegovog repa povredile su mi leđa. Rane su široke kao palac. Da i ne spominjemo koliko su duboke. Najgore su prošli moji ligamenti. Nekoliko minuta delilo me je od toga da mi ruka ostane zauvek nepokretna. Stanje koje veću nimalo ne olakšava život. Naprotiv, za veću je to gotovo smrtna presuda.

Poslednjih nekoliko dana rane su na dobrom putu da zarastu, uprkos crvenim mrljama koje se stalno pojavljuju na zavojima. Ali izbaciti

i posljednji trag neurotoksina koji mi je čudovište ubacilo – to je već druga priča. Tu mogu da pomognu samo vreme i odmor. Srećom, sveštenice hrama dale su mi onoliko papira koliko mi je bilo potrebno. „Slava Velikoj Meliteli, neka njena blagorodnost i milost bdiju nad vašim delom!“, nisu prestajale da ponavljaju, opominjući me da se ne zamaram. Bravo za njih. Neguju me bez prozelitizma. Meni je religija nevažna. Bar ne moram da im objašnjavam svoje planove. Sažaljenje drži radoznalost na distanci.

Reći se sve lakše nižu. Sve čvršće stiskam pero i zaboravljam gorak ukus patke kržljure. Shvatam da se još nisam predstavio. Zovem se Ekaic. Veštac sam iz Škole Vuka, pripadam onoj grani naše profesije koja se najbolje snašla u groznom vremenu. Mnogo je godina prošlo otkako sam preživio Ogleđ s Travama. Prošao sam kontinent uzduž i popreko i radio ono za šta sam školovan: ubijao sam čudovišta za novac. Jer to je – za one koji ne znaju – poziv veštaca.

Ponovo gledam reči navedene u uvodu, koje sam izvukao iz nedavno objavljenog Monstruma ili opisivanje vešća, pamfleta koji je napisao neki anonimus koji mene i moje kolege kleveće. Toliko je gluposti na tim stranicama. Toliko mržnje prema nama. Bilo bi gotovo smešno da javnost nije bukvalno shvatila njegove reči. Različitost je izvor predrasuda. Vremena se menjaju, ali ljudi nas vide u sve goreem svetlu. Prvi put kad sam čitao taj tekst, pale su mi na pamet reči Nikodemusa de Buta iz Promišljanja o životu, sreći i napretku: „Netolerancija i sujeverje oduvek su bili karakteristike idiota i, prema mom osećanju, nikada neće biti iskorenjeni, jer su večni kao što je i glupost večna. Tamo gde se danas uzdižu planine, sutra će biti more. Tamo gde se danas prostire more, jednog dana biće pustinja. Ali glupost će uvek ostati glupost.“

Sve to samo je ojačalo moju želju da napišem delo koje zri u mojoj glavi već godinama. Borba rečima za znanje. Trebalo je samo da nađem vremena. Sudbina me je najzad i na to primorala, došla je naoružana kandžama, ispuštajući besne krike. Da rana nije bila tako ozbiljna, vratio bih se u Kaer Morhen. Bliži se kraj jeseni, a ja sam na najboljem mogućem mestu za ispunjenje zadatka koji će me okupirati cele zime. Vetar koji duva u dolini, iznad belog kamenja Gvenleha, uvek me je nadahnjivao i zato će mi nedostajati.

Ova sveska je priručnik pun informacija potrebnih mladom vešču. Pratiće ga tokom njegove obuke, hraniće njegove misli, pomoći mu da zaboravi ljagu bačenu na nas i da se podseti koliko je naša uloga važna. Kontinent, njegova moderna istorija, narodi i geografija uglavnom su teme koje ću mu ovde pomoći da savlada. Pobrinuo sam se da pridružim i tri neophodne teme. Moj Physiologus stvorenja iz našeg kraja, plod dugogodišnjeg posmatranja, analiza i kompilacija. Do dana današnjeg ne postoji modernija dokumentacija o evoluciji i mutacijama poznatih vrsta. Precizan alhemijski priručnik, kao i rečnik savremenog i arhaičnog jezika, hen linge, takođe će biti koristan podsetnik.

Ne sumnjam da će ovo što radim takođe razotkriti i neke tajne naše profesije. Neki obrazovani čitaoci naći će u ovim redovima – ako budu prepisivani i deljeni – mogućnost da prevaziđu jezik mržnje koji se može čuti na sve strane. To će ih možda ponukati da sa očiju zbace veo predrasuda, laži i manipulacija. U očima nekih to može izgledati beznačajno. Sorel, jedan od mojih najstarijih prijatelja, tako nešto mi je rekao prošle godine. Drugi, obrazovaniji od mene, zameraju mi što nisam pohađao nijedan kurs na nekoj od akademija. Mene to ne zanima. U mnogim oblastima, veščevo znanje prevazilazi univerzitetsko obrazovanje, jer je veštac znanje stekao iskustvom i zalio ga krvlju. Ako nas jednog

dana snađe neka nesreća, možda će ovaj tekst ostati kao uspomena na nas. Priznajem, takođe, i jedan prozaičniji i egoističniji razlog: Vidite, svi vešci imaju svoje snove. Prvi, i ne tako nevažan, jeste da ne umremo u nekim jezivim mukama. Svaki od nas ima još neki svoj o kom nikad ne priča. Moj san je bio da postanem pesnik ili pisac, možda i jedno i drugo, ako ne postanem veštac. Umesto da rukujem sečivom, mrsio bih niti priča i igrao se perom. Shvatićete, ovaj zapis je pravo ruganje mojoj sudbini.

Grč se penje do mojih leđnih mišića i umalo nisam uništio sve što sam dosad napisao prosipajući mastilo. Vreme je da napravim pauzu. Biće to prilika da saberem svoje misli i nađem najbolji način da nastavim.

Ti, mladi vešče, koji čitaš ove redove, nikad ne zaboravi ovo: znanje je ono što će te održati u životu, pre nego mač, jer ono će ti šapnuti gde da ga zabodeš.

Drušima poručujem: imajte u svom srcu tolerancije, jer bez veštaca još biste se zatvarali iza debelih zidina čim padne mrak, strahujući za svoje živote.

